

Lajtos Nóra

Vágányzár

Gondolom, mindannyiunkban ott motoszkál a félelem: mikor jön értünk Kháron ladikja? A partról szemezünk a jövőnkkel, a bevégeztetett-tel, a túlsó parttal. Pedig hazatérni jó dolog. Addig meg csak bolyongunk, odüsszeuszi kalandokba keveredünk, s ithakai lesz a jövőképünk.

P.-nek jó állása volt a MÁV-nál, legalábbis sohasem panaszkodott. Már mintegy harminc éve fogta kezében a zöld-piros jelzőtárcsát, és egyetlenegyszer sem tévedett. Kivéve tegnap. Folyton megálljt mutatott, mire a kollégája figyelmeztette, hogy már 5 perce el kellett volna engednie a járatot. P. nem értette, mit történt vele, végül felemelte a zöld tárcsát, szabad utat adva a járműnek.

Látványosan kimerült volt. El akarták küldeni szabadságra, de ebből ő azonnal azt érezte, hogy nincs szükség rá, és ki akarják rúgni. A műszakja lejártával az öltözőbe rohant, majd, mint akit a föld nyelt el, tovatűnt. Senki nem értette, mi olyan sürgős neki, hiszen – amennyire ismerték, mert eléggé zárkózott természetű – nem volt családja. Aztán elkezdődtek a pletykagyárban a különféle találgatások: mégis van párkapcsolata, csakis az lehet ennyre fontos neki.

P. eközben a belvárosi parókaszaküzletben próbálgatta kopasz fején a csinos hajkoronákat. A meglévő megnyúlt a gumijánál, nem volt már biztonságos a viselése. Gondolta, egy kicsit újít, ha már úgymis másikat kell vennie. A fazonján nem változtatott, csak a színén: egy szőke mellett döntött.

Jól bírta a kemót. A bal mellét már levették, a nyári szabadsága alatt, hogy a munkahelyi hiányzása ne keltsen feltűnést. Az implantátumra még várnia kellett, de azt ígérték, hamarosan meglesz, és ismét nőnek érezheti magát. Amikor zuhanyzás után egy alkalommal megállt a tükör előtt, úgy érezte, sírnia kell, de nem

jött könny a szeméből. Kopasz fejbőrén már pihédzett a haj, a varrat csíkja is kezdett elhalványulni a hiányzó mellbimbó környékén. Sokat fogyott, hasfala megereszkedett, visszeres lábait sem láthatta senki, mert csak nadrágot hordott. A tükör előtti merengése zavarba hozta, szégyellte is, hogy így sajnálja magát, ahelyett, hogy a másik műszakjába rohanna. Mert este hattól tízig Jolánka néni várta.

Jolánka nénivel a temetőben ismerkedett össze még tavasszal: P. a szülei sírját gondozta, Jolánka néni a férjéét. Beszélgetésbe elegyedtek, és azontúl mindig egyeztettek, mikor jönnek a sírokhoz, hogy találkozzanak. Aztán egy alkalommal megkérte őt Jolánka néni, hogy kísérje haza. P. a lakásba érve azonnal megérezte a macskahúgy-szagot, és megtalálta a kis zománcozott lábasban a szerény adag köménymagos levest. Megmelegítette, és megetette Jolánka nénit. Attól fogva minden este eljárt Jolánka nénihez, főzött neki, rendbe szedte a ruháit, kitakarított, felolvasott neki az Újszövetségből, mert Jolánka néni már összekészítette lelki poggyászát, ha kell, kéznél legyen.

Egyszer P. nem jelent meg a munkahelyén, és nem volt Jolánka néninél sem. Példátlan eset volt, ezért a munkatársai elmentek a lakására, és rátörték az ajtót. Egy ököllel bezúzott tükör szilánkjain át jutottak el a hálószobáig. P. békésen feküdt. Az éjjeliszekrényen a parókája. Öklén az ütések véresre maszatolt, csipkézett nyomai, pihédző fejbőrén pedig már megjelentek a hullafoltok. Ágya szélénél neki is ott volt a poggyása: törülközővel, köntössel, hálóinggel, fogkefével, fogkrémmel, alsóneműkkel. Várta, hogy nő lehessen újra. Mert *Kháron ladikja nem akkor indul velünk, midőn lezárul és befagy a szem, hanem bús átkelőként soká s nyitott szemmel megyünk a végzetes vízben.* A munkahelyén az asztalon hevert jelzőtárcsája, piros oldalával felfelé. Fel akarta tartani az időt. De, ahogyan ő mondaná, vágányzári menetrend lépett érvénybe. Vonatpótló ladikok közlekednek. A part mentén, kérem, vigyázzanak!